

Årets anmelder 2014/15

Eira Solstad

Dokka ungdomsskole

Innhold:

- Tale ved overrekkelse
- Eiras 26 anmeldelser

Tale av Bjarte Bakken (Foreningen !les) ved overrekkelsen av prisen på Dokka ungdomsskole 15. januar 2015.

Hei, jeg heter Bjarte Bakken. Jeg jobber i Foreningen !les som står bak Uprisen – årets ungdomsbok. Uprisen er Norges eneste litteraturpris hvor ungdom kårer årets beste ungdomsbok. Som oftest er det voksne som mener noe om ungdomsbøker. Det mener vi er feil. Når man kaller en bok UNGDOMSBok, så må ungdom få si sin mening. Nå er Uprisen blitt så stor og viktig at NRK, Dagbladet og andre støtt og stadig nevner Uprisen.

Som dere vet er det sånn at på høsten anmelder ungdom fra hele landet årets ungdomsbøker. Akkurat nå sitter en jury på fire ungdommer og leser alle anmeldelsene. På bakgrunn av anmeldelsene som dere har vært med å skrive skal de velge ut fem bøker som går videre til superfinalen. Den jobben dere har gjort er altså helt avgjørende for hvilke bøker som går videre. Det første året vi hadde denne ordningen fikk vi inn 200 anmeldelser. Da var vi stolte. I år fikk vi inn 1200!! Vi er så stolte over den innsatsen dere har gjort. Med alle disse anmeldelsene har Uprisen vokst seg til å bli en stor og viktig pris i Norge. Og det er bare ungdom som bestemmer.

Til sammen har ca. 500 ungdommer skrevet anmeldelser. Når det gjelder dere anmeldere er det hvert år noen som utmerker seg. Noen skriver anmeldelser som er veldig gode og dermed betyr ekstra mye i utvelgelsen til superfinalen. Andre skriver mange anmeldelser. Også er det noen som skriver mange gode anmeldelser. En ting er sikkert, at når 1200 anmeldelser ligger på uprisen.no skal det noe til for å stikke seg ut. Men noen gjør det.

En dag, det var kanskje i oktober, diskuterte vi anmeldelsene som var kommet inn. En anmeldelse var skrevet av ei som het Eira. Det er noe kjent med det navnet, sa jeg. Ja, sa Kristin, jeg tror hun har skrevet flere anmeldelser. Så vi måtte søke henne opp. 15 anmeldelser hadde Eira Solstad lagt inn. Og det var minst en måned igjen. Vi fikk bakoversveis. Etter dette fulgte vi med på hva Eira skrev. Flere ganger vurderte vi å kåre henne til månedens anmelder, men etter hvert bestemte vi oss vel egentlig for å vente så hun kunne få den gjeveste prisen av de alle. Nemlig: Årets anmelder på uprisen.no.

Eira Solstad har lagt inn 26 anmeldelser på uprisen.no. Det betyr at hun har lest og anmeldt over halvparten av de norske bøkene som kom ut for ungdom 2014. Det betyr flere ting. For det første. Eira har en enorm lesekapasitet og hun er smart. Det er ikke bare vanvittig å anmelde så mye, men anmeldelsene er utrolig gode. La meg prøve å si litt om Eiras kvaliteter som anmelder.

Anmeldelsene er rett på sak. Ofte innledes anmeldelser med lange innholdsreferat. Det er ofte uinteressant for leserne. Vi vil vite hva anmelderen mener. Etter et kort og presist handlingsreferat starter Eira å argumentere for sine meninger på en saklig måte. Meningene er sterke og personlige. Hun gir alltid terningkast og hun har brukt hele skalaen, fra terningkast 1 til 6. Det betyr at hun tenker selv. At ikke alle bøkene er bra eller dårlige. Dessuten er hun svært kritisk til bøker som andre har likt godt og motsatt. Det vitner om en selvstendig leser. Anmeldelsene er ikke for lange. Eira trekker ut noen poeng og utdyper det. Dette er veldig godt gjort.

En god overskrift kan få leseren til å bli nysgjerrig. Her er noen eksempler på Eiras overskrifter: Forvirrende univers, Når enden er dårlig er allting verre, Trollbundet fra første kapittel.

Og for det andre. Eira har lest 26 ungdomsbøker fra 2014, 60 % av alle som kom ut. Hun er med andre ord en av dem som har best oversikt over ungdomslitteraturen i Norge i dag. Hva skrives for

ungdom? Hvilke kvaliteter har bøkene? Hva fungerer? Hvor bommer forfatterne? Eira er kanskje Norges fremste ekspert på norske ungdomsbøker fra 2014.

Eira, kan du komme fram.

Tusen takk for innsatsen. Vi håper du vil skrive mer i framtiden. Her har du noe å skrive på!

Gratulerer!

Eiras anmeldelser

«Selma og Louise» av Camilla Otterlei

Hva er vitsen..?

Terningkast: 4

Det er ikke lenge før sommerferien starter og Hilde gleder seg vilt. Kusinen, Selma, kommer, og da vet man ikke hva de kan finne på. Selma lever et helt motsatt liv enn Hilde. Selma er kjempe pen, hun er ikke redd for noe og har begynt å øvelseskjøre. Hilde vil gjøre alt for å bli som henne. Så da Selma foreslår en roadtrip, nøler de ikke. Turen går akkurat som planlagt, mer eller mindre.

Det første jeg merket meg var hvor lettlest denne boka var. Men på så få sider får man opplevd ganske mye. Derimot kom det aldri noe toppunkt. Det var nok det som manglet litt. Flere steder var boka greit spennende, men det klarte aldri å nå noen absolutt topp.

Karakterene i boka kjørte nesten like fort frem som handlinga. Noen steder gikk det litt ulogisk fort frem. For eksempel i kapitlet hvor de møter noen gutter. «Louise» møter fyren to ganger og plutselig hadde de tydeligvis et forhold til hverandre.

Selv om boka ikke var direkte dårlig, synes jeg ikke den bør nomineres til Uprisen. Den ble litt for meningsløs for min smak.

*

«Flukten» av Amund Hestsveen og Torborg Igland

Vekslende spenning

Terningkast: 3

Norge, 60 år frem i tid. Samfunnet styres med jernhånd av staten. Og verden er langt ifra slik vi kjenner den i dag. Utvelgelsen nærmer seg, men like før oppdager Kodak og vennene hans en livsfarlig hemmelighet. Er ting virkelig slik de alltid har blitt fortalt? Eller holder staten og Første frie leder dem for narr? Kodak, Livni og Jor må handle kjapt for å redde så mange liv som mulig før det er for sent.

Se for deg dette: Du ser på en ny film, og aner ikke hva som venter deg. Men det er vanskelig å henge med i handlinga fordi filmen hakker så fælt. Plutselig er den mye lengre frem i handlinga enn du er, og du går glipp av skikkelig mye. Slik følte jeg det når jeg leste denne boka. I starten av nesten alle kapitlene følte jeg at jeg begynte helt på nytt igjen. Jeg skjønnte ikke hvilket synspunkt det var skrevet fra. Det ble nemlig byttet mellom 3-4 stykker og jeg ante ikke hva som foregikk. Mot slutten av kapitlet begynte bitene å komme på plass, men da begynte plutselig et nytt kapittel og jeg var tilbake på «scratch».

Med alle de forskjellige synspunktene var det ikke lett å følge med. Det tok meg en stund før jeg ble «kjent» med alle karakterene så det ble veldig forvirrende at det byttet mellom dem hele tiden. Det tok også en stund å forstå hvordan systemet var i boka. Hvordan samfunnet funkete og hva som gjorde at det ble slik. Men når jeg klarte å komme meg inn i handlinga var boka faktisk ganske spennende. Karakterene rotet seg stadig opp i problemer og løste dem på hengende håret. Av og til var det like før det gikk galt.

Boka slo ikke helt an hos meg. Mest fordi jeg ikke forstod halvparten av hva som hendte til tider. Og selv om den var ganske spennende, var den ikke spennende nok. Derfor bør ikke denne boka nomineres til Uprisen.

*

«Jeg blir heldigvis ikke lagt merke til» av Liv Marit Weberg
Slike bøker; de er ikke for noen
Terningkast: 2

Det er ikke lett å være ung. Ikke når pengene tar slutt, kjæresten har fått nok av deg og du ikke fokuserer på utdanninga. Livet kan være vanskelig for slike folk. De som ikke helt vet hva de vil.

Dette er nok den første boka jeg har lest hvor hovedpersonen faktisk irriterte meg skikkelig. Uansett hva det gjaldt virket det ikke som hun hadde noe smart å si eller gjøre. Det eneste hun sa var «he he» også noe uten sammenheng. I tillegg var hun frekk, nedlatende og tenkte aldri over hva hun gjorde eller sa. For eksempel; I løpet av de første 40 sidene hadde hovedkarakteren, som aldri får oppgitt noe navn, fått en kjæreste, vært sammen med han i et par måneder og slått opp. Etter bruddet var hovedpersonen tydeligvis ganske lei seg, men hvis han var så viktig for henne vil hun ikke latt han gå så lett. Slike episoder gjentar seg og hovedkarakteren virker like rolig hver gang, men plutselig gjør hun en stor sak ut av det i etterkant.

Noe annet som irriterte meg, ved siden av hovedpersonen, var kapitlene. Alle kapitlene hadde overskrifter, men de sa fint lite om hva som kom til å skje i dem. I stedet virket det som om hovedpersonen snakket med titlene og fortsatte handlingen ut av det som sto. Det ene kapitlet het; «Slike folk» og teksten under var; «Vi er ikke for alle.» Dette var altså et helt kapittel.

Boka hadde ingen mening eller handling. Jeg ventet forgjeves på det gjennom hele fortellingen. Men ingen av delene dukket opp. Selv om boka var veldig kort og lettlest følte den uendelig lang. Den var kjedelig, irriterende og rett og slett dårlig. Denne boka bør absolutt ikke nomineres til Uprisen.

*

«I morgen er alt mørkt» av Sigbjørn Mostue
Moderne apokalypse
Terningkast: 5

En livsfarlig sykdom sprer seg raskt. Den blir først lokalisert i Japan, men den sprer seg raskt videre. Denne smitten gjør at folk mister besinnelsen. De dreper alt og alle uten å blunke. Stedene som ikke har blitt smittet er livredde. Norge har ennå ikke blitt smittet, men det er ikke lenge før. Og da det meldes at smitten er kommet til Halden må Brage og familien søke dekning. Livene deres har forandret seg drastisk og de kommer aldri til å bli de samme igjen.

Når man først begynner på boka lurer man veldig på hva som kommer til å skje. Vil problemet som er blitt fortalt om vokse? Og hvis det gjør, hvor ille blir det? Dette får man svar på ganske med en gang. Man begynner ikke rett på handlinga i starten, men i stedet bygges spenningen og handlinga opp før alt utbryter. Etter at problemet dukker opp ligger spenningen og lurer i bakgrunnen. Det er ikke like spennende alle plasser, men du blir veldig overrasket for plutselig skjer det et eller annet. Karakterene er like uforberedt på hendelsene som leseren.

Boka slutter med en klassisk «cliff-hanger» som gjør deg sjokkert og samtidig spent på neste bok. Hvordan vil det gå videre? Boka var både nervepirrende og spennende som gjør at den absolutt bør nomineres til Uprisen.

*

«Et hjerte av glass» av Aslak Dørum

Diamanter med hakekors

Terningkast: 4

Faren til Amir er bortført av diamantsmuglere. De reiser langt for å redde han. Flere ganger virker det som om det er over, men de kommer seg videre. På veien møter de mange problemer og når de til slutt finner faren til Amir, venter flere farer. De må bekjempe sykdommer, fangenskap og nynazisme før det hele er over. Klarer de å bekjempe en siste utfordring?

I starten var det ganske vanskelig å henge med. Starten var trå, og situasjonen karakterene var oppi i starten ble ikke forklart. Ikke hvorfor de var der eller hvordan de havnet der i utgangspunktet. Jeg følte gjennom hele boka at det var noe jeg ikke hadde fått med meg. Noen ganger var den også litt merkelig. «Plutselig våknet jeg av et tordenbrak rett utenfor vinduet, og visste med det samme at Amir var i alvorlig trøbbel.» Det er greit nok at de er gode venner, men at de er i fare skjønner man ikke på grunn av et tordenbrak.

Mot slutten ble boka igjen forvirrende. Gjennom hele fortellingen hadde boka handlet om diamanter, diamantsmugling og svindling, men mot slutten byttet temaene plutselig. Da problemene nesten var løst begynte forfatteren å blande borti nynazisme. Jeg kunne ikke skjønne hvorfor. Disse to temaene hadde absolutt ingen sammenheng før dette punktet i boka. Da ble nazismen plutselig veldig sentral og nesten alt om diamanter ble glemt.

Selv om dette var en ordentlig forvirrende bok, var den ganske spennende. Man kunne leve seg inn i handlingen på de stedene som ikke var veldig forvirrende. Mens man leste begynte en virkelig å lure på hva som kunne komme til å skje. Allikevel mener jeg at denne boka ikke bør nomineres til Uprisen.

*

«Kaoshjerte» av Lise Forfang Grimnes

Trollbundet fra første kapittel

Terningkast: 5

Minja våkner i hjemmet sitt. Hun har blåmerker i ansiktet og blør på leppa. Det siste hun husker er at hun ble kysset. Annet enn det har hun ingen minner om hva som har skjedd. Hun begynner å søke sannheten og den opplyser seg bit for bit. Da innser Minja hvilken fare hun egentlig er i. Bestevennen, Josef, er bortført og fienden er farlig. For eventyrene er sanne, og huldre finnes faktisk.

Helt i starten skjønte jeg ikke så veldig mye av det som skjedde. Man kom rett inn i handlinga og mye skjedde på en gang. Da hovedkarakteren fikk hukommelsen tilbake, ble alt litt klarere. Men dette skjedde jo ikke før en stund ut i boka så første del ble litt forvirrende. Bortsett fra det var handlingen enkel å henge med på. Boka var veldig spennende, men ikke alltid like spennende på steder som burde vært det.

I Norge finnes det mange sagn og fortellinger om huldre. Derfor synes jeg det var veldig interessant at forfatteren blandet disse sagnene inn i dagens samfunn. Og det ble vellykket. Historien handlet hovedsakelig om huldre. Hvor de bor, hva de er og hvilken makt og hvilke krefter de har. En super blanding av overnaturlige skapninger og spenning.

Jeg likte denne boka skikkelig godt. Den hadde alt jeg så etter i en bok. Det eneste som trekker ned var den forvirrende starten. Det var ikke lett å få så mye ut av den med en gang. Uansett synes jeg denne boka bør nomineres til Uprisen og jeg anbefaler andre å lese den.

*

«Det er min tur nå» av Renate Nedregård

For unge for eventyr

Terningkast: 3

Hele livet har Melissa drømt om Alexander. Den perfekte gutten som hun aldri kunne få. Og når livet hennes endelig begynner å bli bra igjen klarer hun ikke å tenke på annet enn Alexander. Hun har fått seg en populær og fantastisk kjæreste så derfor passer det ganske dårlig at Alexander plutselig dukker opp. Men Melissa innser at livet ikke er slik hun vil ha det. Hvordan kan hun få det til å bli akkurat slik som hun har drømt om?

Det første jeg merket meg i denne boka var hvor unge karakterene virket. Hovedpersonen er stadig på fest, drikker, kjøper alkohol og røyk. Derfor syntes jeg det var upassende at karakterene fikk oppgitt såpass ung alder. Hvis karakterene hadde vært eldre kunne jeg sett for meg alt på en helt annen måte, men med alderen de hadde ble alt litt feil. I tillegg var ikke boka spesielt interessant. Den tok opp et spennende og gjenkjennelig tema men når noe endelig skulle til å skje dempet situasjonen seg igjen.

Jeg irriterte meg også over at forfatteren hele tiden «hoppet over» hendelser. Plutselig kunne det ha skjedd noe men det sto ingenting om hvordan eller hvorfor. Det hadde bare skjedd. En annen ting var problemløsningene. Midt i boka innser Melissa at hun sliter på skolen og prøver å fikse det. Men plutselig glemmer hun det hele. Også når det er for sent, tar hun problemet frem igjen. Hvis det virkelig var et problem, ville man ikke ha glemt det så lett.

Slutten var ikke noe bra. Melissa og venninnen bestemmer seg for å gi opp alt og begynne å jobbe på et hotell. Igjen det med alder. Siden jentene nettopp har gått ut 10. klasse når de flytter blir det helt feil. To så unge jenter kan ikke bare forlate alt og alle de kjenner for å bo alene på et hotell.

Selv om boka tok opp gjenkjennelige problemer og hendelser var den ikke spesielt bra. Handlingen passet ikke sammen med alderen på karakterene. Ellers var den gjennomført kjedelig og hang ikke helt på greip. Denne boka bør ikke nomineres til Uprisen.

*

«Råta» av Siri Pettersen

Overraskende kandidat

Terningkast: 5

Hirka er tilbake i menneskeverdenen. Hun har ingen identitet der og heller ingen penger. Hun husker knapt hvem hun er og hvor hun egentlig kommer fra. Det eneste hun husker er Rime. I hennes uvitenhet må hun bekjempe ondskap. Men hvem er egentlig fienden? Ting blir innviklet og da hun endelig får dem under kontroll, dukker Rime opp for å redde henne.

«Råta» er den andre boka i trilogien «Ravneringene». Den starter ganske rett på handlinga. For meg som ikke har lest første bok, var det litt vanskelig å henge med på hva de pratet om til tider. De nevnte forskjellige ord og typer folk jeg ikke klarte å plassere fordi det var ukjente begreper. De vanskelige ordene som for eksempel; «Råta» og «de blinde» ble ikke forklart før et stykke ut i fortellingen.

Andre svakheter enn det var vanskelig å finne. Boka var spennende, veldig bra skrevet og full av «cliff-hangers». Når jeg kom ordentlig inn i boka etter en litt trøblete start innså jeg at dette var en ordentlig bra bok. Jeg ble ganske overrasket over dette. Jeg hadde ingen ideer på forhånd hva jeg skulle komme til å lese, men det jeg leste var absolutt bra. Den overnaturlige verdenen var troverdig og jeg ble trukket rett ned i den. Der ble jeg helt til siste side, og litt etter det også.

Siste bok i serien, «Etna», kommer en gang i 2015. Jeg gleder meg til å lese både den siste og den første boka. Leseopplevelsen jeg fikk var veldig bra. Og dette er absolutt en kandidat til Uprisen.

*

«Blodspor i Klondike» av Johan B. Mjønes

Blodspor med kvaliteter

Terningkast: 5

Leif er den yngste til å noen gang delta i Iditarod. Han er klar og ingenting kan stoppe han. Unntatt en storm. Midt under løpet dukker det opp en uventet og kraftig storm. Leif svimer av og våkner senere adskilt fra vogna og trekkhundene. Kun to av hundene overlevde stormen. Leif må komme seg tilbake til byen, han får hjelp av både mennesker og dyr. På turen gjør han sjokkerende oppdagelser og til slutt klarer han å komme seg i sikkerhet.

Mitt førsteinntrykk av denne boka var ikke så bra. Den virket kjedelig og beskrivelsen bakpå fikk boka til å virke lite interessant. Men jeg tok grådig feil. Som andre bok i en trilogi slår den virkelig til. Den var både spennende, nervepirrende og full av action. Boka var skrevet på en slik måte at jeg klarte å se for meg akkurat hva som skjedde. Beskrivelsene var kjempegode, og de gjorde boka mer levende.

Det tok meg ikke lang tid å lese ut denne boka. Spenningen var der hele tiden og jeg levde meg virkelig inn i det som skjedde. Det var kun et par ganger jeg merket at det begynte å bli litt mindre interessant. Et av de stedene var da de begynte å blande inn miljøkriminaliteten. Jeg klarte ikke helt å henge med på hva som skjedde. Og akkurat hva denne miljøorganisasjonen hadde gjort som var så galt skjønnte jeg ikke helt til å begynne med. Mot slutten ble det forklarte jeg klarte igjen å henge med i handlingen.

Boka sluttet på en slik måte at man kan forvente en oppfølger. Jeg gleder meg til neste og siste bok, det kan bli spennende å lese hvordan forfatteren avslutter serien. Oppsummert fikk jeg en god leseopplevelse av denne boka. Med spenning, action og masse følelser. Dette er absolutt en kandidat til Uprisen.

*

«Istimen» av Helle Cecilie Natholm

Når enden er dårlig er allting enda verre

Terningkast: 4

Mia og moren hennes finner frem en gammel eventyrbok. Sammen leser de boka mens stormen utenfor herjer. Boka bringer dem til et annet sted hvor de følger jenta Marja som er fanget der. Samtidig som mystiske ting skjer hos Marja må også Mia takle noen mystiske hendelser i sitt liv. Mot slutten av boka begynner Mia også lure; kan boka være mer enn bare et eventyr?

I starten ble jeg veldig forvirret over måten boka var satt opp på. Mia og moren leser fortellingen som blir fortalt og det skiftes mellom disse synspunktene. Plutselig kunne Mias' synspunkt dukke opp midt inni fortellingen de leste. Dette kom jeg ikke helt inn i før en stund uti boka. Men det fortsatte å irritere meg ut hele historien.

Slutten skuffet meg veldig. Fortellingen hadde vært ganske bra helt frem til da. Den var ganske sær men helt grei til tross av det. Slutten derimot var veldig merkelig og jeg skjønnte ikke hvorfor det endte slik det gjorde.

Jeg følte i starten av boka at dette kunne være en kandidat til Uprisen, men dette endret seg etterhvert. Den utviklet seg til å bli litt for barnslig. Derfor er ikke dette lenger en kandidat til Uprisen.

*

«Nemesis venter» av Liv Eirill Evensen
Forvirrende Univers
Terningkast: 1

«Nemesis venter» er den første boka i en ny serie med navnet «Nye verden». Hvis de neste bøkene blir som denne, blir ikke denne bokserien noen stor suksess. Jeg ble lettere forvirret da jeg leste sammendraget bakpå og ble ikke mindre omtåket da jeg fikk begynt på boka heller;

Area merker at noe er i stadig endring i Sebonia. Hun og noen av vennene hennes begynner å innse at ting ikke er slik de virker og at det finnes en sannhet som er annerledes enn det de alltid har blitt fortalt. Da Area blir utnevnt til Endetidsdoula får hun ny makt til å finne sannheten og endre samfunnet. Men flere spådommer står i veien. Klarer Area å finne sannheten før alt går galt?

Det første jeg merket meg i denne boka var den konstante pratingen om krabber og «sprettpiper». Ordet «sprettpip» kom det ingen forklaring på før et godt stykke ut i boka. Og når det gjelder krabbene kunne jeg ikke fatte hvorfor de var så viktige. De ble trukket fram hele tiden, men hvilken rolle de spilte i boka ante jeg ikke. I tillegg til ordet «sprettpip» dukket det også opp andre forvirrende ord og fraser. For eksempel; «avlsebonittene», «brigadister», «doula» og «endetidsdoula». Disse ordene ble aldri godt nok forklart til at jeg kunne forstå dem ordentlig.

I tillegg til alle disse ordene var den to fraser som ble gjentatt ofte; «Av første grad» var en av dem. I boka står det; «Jeg tenkte på at du og Elea er venner av første grad?» Akkurat hva det betydde aner jeg ikke. Den andre frasen, eller egentlig ordet som ble brukt var «all-». Det virket som om forfatteren satte ordet all- foran alt mulig; «All-sebonia», All-verden», «all-navn» og «all-hær» er noen av eksemplene.

Dette var en bok som var svært vanskelig å henge med på. Jeg klarte ikke å bli en del av det universet som forfatteren prøvde å skape. Dette er altså ikke en kandidat til Uprisen.

*

«De som ikke finnes» av Simon Stranger
Positiv annerledeshet
Terningkast: 6

En utrolig vakker og trist fortelling fylt med sjokkerende hendelser, et uvanlig vennskap og en forferdelig skjebne.

Da Samuel blir tvangs returnert tilbake til landet sitt, regner ikke Emilie med at de kommer til å se hverandre igjen. Allikevel skjer det. Samuel dukker plutselig opp utenfor huset hennes, med en tung reise og en sjokkerende fortelling bak seg. Men hvordan kan Emilie hjelpe han? Er han virkelig til å stole på?

Dette er den tredje og siste boka i serien om Emilie. Jeg hadde ikke lest noen av de andre bøkene før jeg leste denne. Men i «De som ikke finnes» ble det fortalt hva som hadde skjedd tidligere, så det var

lett å komme inn i handlinga. Boka var skrevet ganske lett men jeg fikk ikke alltid bildene like lett inn i hodet. Men ellers var språket bra og variert.

Boka var vanskelig å legge fra seg og det var en herlig og litt dyster fortelling. Den var lett å leve seg inn i og jeg har aldri lest noe liknende. Jeg ble veldig overrasket over slutten. Den var utrolig trist og uforutsigbar.

Oppsummert var dette en fantastisk flott bok, som også er gripende. Bør absolutt nomineres til Uprisen.

*

«En dag skal jeg stupe» av Magnus Buen Halvorsen

Outsideren

Terningkast: 5

Da jeg begynte på denne boka forventet jeg meg en typisk «fotballbok» med masse begreper og beskrivelser om fotball. Men jeg tok veldig feil. Dette er mye mer enn en «fotballbok». Fortellingen er ganske trist og har noe litt mystisk over seg;

Henrik har alltid sett opp til faren sin, han vil være like sterk, modig og like flink i fotball. Men når faren hans plutselig stenger seg inne i kjelleren etter en stor nedtur, gjør Henrik alt han kan for å få han tilbake. Men hvorfor ble det egentlig slik? Hvorfor stengte faren seg inne? Da den mystiske nye naboenta dukker opp, tør Henrik endelig å oppsøke disse spørsmålene en siste gang.

Noe jeg falt veldig for i denne boka var «hoppingen» i tid. I starten omhandlet det mye hva som skjedde med faren til Henrik, men leseren ante ikke hva som hadde skjedd. Dette avslørte seg bit for bit gjennom hele boka. Fortellingen var på noen steder litt sær. Karakterene sa eller gjorde ting som var litt rart. Plutselig kunne en karakter på rundt 12-år minne om en 7-åring.

Slutten var ikke veldig brå, men den sluttet med mange ubesvarte spørsmål. Jeg satt igjen og lurte på hva som skjedde med karakterene etterpå. Hvordan gikk det med dem? Møtte Henrik Sandra igjen? Det ville vært bedre om det hadde vært en epilog eller liknende som besvarte alle spørsmålene til slutt.

Dette var en ganske god bok, med en flott fortelling. Den hadde fin flyt og var skrevet bra. Dette er en god kandidat til Uprisen.

*

«Offer» av Per Jan Ingebrigtsen

Terningkast: 5

Da den 18 år gamle somaliske jenta, Fatima, forsvinner fra skolen, skjønner venninna Silje at noe er galt. Silje kontakter venninna for å finne ut av hva som skjer. De avtaler å møtes, men Fatima dukker aldri opp. Noe er svært galt. Derfor starter Silje og den tidligere etterforskeren Salomon Sander en egen etterforskning for å finne ut hva som skjedde med Fatima. Men saken de roter seg borti er mer komplisert enn den virker.

Dette er en utrolig sterk bok om tvangsgifting, bortføring og drap. Jeg var ganske skeptisk til denne boka i starten, men det gikk nesten over med en gang. Boka fanget meg og holdt meg fast omtrent ut hele fortellingen. Starten er utrolig spennende; et problem går over i et annet, og ingen aner sammenhengen. Men etter det glir boka over i en kjedelig mellomperiode hvor det ikke skjer så mye. Jeg synes etterforskerne går i en evighet uten å få flere spor om Fatima sin forsvinning. Siden leseren

allerede visste navnet på gjerningsmannen fra starten av ble disse sidene ganske unødvendige. Hvis hoveddelen skulle vært bedre, burde det ha gått lengre tid før man fant ut av hvem gjerningsmannen var.

Slutten var derimot veldig bra. Den var uventet og lot deg sitte igjen med noen spørsmål som du ikke kan gjøre annet med enn å sitte og lure. For noen kan det være litt vanskelig å få med seg all handlinga. Noe som var veldig uoversiktlig i boka var hoppinga i synspunkter. I det ene kapitlet ble det fortalt i Fatimas synspunkt, så Siljes, så gjerningsmannen også Fatimas igjen. Dette ble ganske uoversiktlig og flere ganger måtte jeg stoppe opp for å finne ut av hvem som fortalte. Språklig var boka ganske god. Av og til kunne det være et litt fargeløst språk med dårlige beskrivelser.

Dette var en veldig god bok som fikk meg til å tenke en del. Den fikk meg til å innse at ikke alle her i verden har det like bra. Selv om dette var en veldig bra bok synes jeg ikke at den bør nomineres til Uprisen. Det var ikke en veldig typisk «ungdomsbok».

*

Bad Boy: Steroid av Annette Münch
Platt Badboy
Terningkast: 2

En spenningsbok uten spenning. Jeg forventet meg masse action, høyt spenningsnivå og mange spennende scener. I stedet fikk jeg 200 sider med en slak oppoverbakke som glattet seg ut på slutten. Boka fortsatte og fortsatte i samme gamle rutiner og den etterlengtede spenningstoppen kom aldri. Dette virket jo som en skikkelig tøff action bok, men der har forfatteren bommet:

Casper har ett fint liv. Ei nydelig jente som er hans, mange venner og en familie. Men en dag snur alt på seg. Moren, Jennie, flytter fra enda en type og finner kjapt en ny. Men han er ikke like grei som han utgir seg for å være. I tillegg blir Casper dumpa, han begynner å trene for å få henne tilbake, men han er ikke sterk nok. Så han begynner på steroider. Han blir sterk, får bedre selvtillit og for en stund er livet bra igjen. Helt til han må betale for stoffet. Og å få tak i penger er ikke så lett.

Handlingen kunne vært veldig spennende, men forfatteren utnytter scenene for dårlig. De starter spennende, men så løser alt seg og man fortsetter å vente på en actionscene. Dette ble alt for tamt.

Til tross for at dette var en ganske kjedelig bok, var den velskrevet. Det var gode beskrivelser som gjorde at jeg kunne se det lett for meg. Det er tydelig at dette er en rutinert forfatter, med sansen for språk. Dessverre bommet hun på innholdet denne gangen.

Dette er ingen kandidat til Uprisen.

*

Og hjertet mitt bare av Elen Betanzo
Terningkast: 4

En sommerflørt hun sent vil glemme.

I sommerferien før 15 år gamle Emma begynner i tiendeklasse opplever hun tidenes sommerflørt. Den norskamerikanske gutten Hester stjeler hjertet hennes. Men sommerferien tar slutt og han reiser tilbake til Amerika. Emma vet ikke hva hun skal gjøre. Hun er såret og gjør mange dumme valg i sin fortvilte kjærlighetssorg. Hvordan skal hun komme over den fantastiske gutten med det rare navnet?

Forventningene mine var høye før jeg skulle begynne å lese. Allerede etter et par sider sank forventningene. Noen steder er boka ganske sær. Den kommer med sære kommentarer – som for

eksempel: «Når jeg koser med Maja, må jeg alltid knipe kjevene hardt sammen. Jeg vet ikke hvorfor. Jeg kan knuse Maja hvis jeg vil. Lille, søte Maja.» Hvor kom det fra? I tillegg går handlingen for fort. Jeg fikk ikke tid til å tenke over hva som egentlig hadde skjedd før det plutselig skjedde noe nytt. Det gjorde det vanskelig å leve seg ordentlig inn i handlingen.

Mange ungdommer vil nok kjenne seg igjen i denne boka. Jeg tror de fleste av oss har opplevd en kjærlighets sorg før. I slutten er Emma langt nedi noe helt uventet. Og alt skjedde på grunn av et knust hjerte. Jeg synes måten ting utvikler seg på etter sommerflørten er ganske spennende. Spenningen stiger og plutselig er alt helt håpløst. Men slutten er veldig brå og problemene løser seg for fort og ulogisk.

Fortellingen hadde et bra plot men det ble «brukt» for lite. I omtrent halvparten av boka er Emma på fest og møter nye gutter. Det samme temaet går om og om igjen. Litt på grunn av det gir jeg boka terningkast 4 og ikke høyere. Denne boka bør ikke nomineres videre til finalen.

*

Marlena Evensen: Snart Sexten av Ingunn Aamodt
Terningkast: 5

Marlena skal til å begynne på videregående og livet hennes er perfekt. Hun har to bestevenninner, en fantastisk kjæreste og foreldrene hennes er sammen igjen. Men ting raser fort sammen. Første dag på videregående blir Marlena satt i en klasse uten noen av venninnene sine. Den eneste hun kjenner der er søsteren, Siri. De setter i gang en plan slik at Marlena får bytte klasse. Ting går ikke akkurat som planlagt og før hun vet ordet av det er livet helt pyton.

Dette er den fjerde boka om Marlena Evensen og alle er skrevet av Ingunn Aamodt. Jeg gledet meg veldig til å lese denne boka, både fordi jeg har lest de tre andre men også fordi den virket ganske interessant. Serien om Marlena Evensen er en rekke klassiske «fjortis-bøker», men de kan også leses av gutter. I starten kommer man rett inn i handlingen, og får en grei oversikt over problemet. Boka er skrevet på en utrolig morsom måte. Det brukes en del ironi, men som er lett å forstå. Selv i en vanskelig eller trist situasjon beskrives og fortelles det på en morsom måte.

Boka var mye kortere enn de tre andre før i serien. «Hovedproblemet» kom ikke før langt ute i boka, derfor kom også løsningen for fort og brått. Den siste siden var også litt skuffende. Gjennom hele fortellingen teller Marlena ned til hun blir seksten. Boka slutter fire dager før bursdagen hennes. Bursdagen eller dagen etter burde blitt inkludert.

Det som ga boka terningkast 5 i stedet for 6 var nok lengden, slutten og måten problemet ble løst på. Men oppsummert var dette en super bok, med mye humor og følelser. Kan absolutt bli nominert til finalen!

*

World of Spycraft: Mientologene av Tom Kristensen
Terningkast: 4

Da Line oppdager en kjendis gå inn i et gammelt hus i nabolaget hennes, forstår hun at noe er på gang. Hun og kompisen Eric samarbeider for å finne ut av hva kjendisen gjorde i huset den dagen. De låner faren til Eric sitt spionutstyr og setter opp kameraer ved huset. Det de finner ut av er mer sjokkerende enn de hadde forventet. En kristen gruppe ved navn Mientologene holder til der og lurer til seg ungdommer. De leker med hodene deres og krever høye summer for de såkalte kursene de gir.

Line og Eric blir fort dratt inn i det hele og må stoppe svindelen. Men da Line en dag forsvinner må Eric handle på egenhånd. Men hvordan skal han få avslørt mientologene?

Dette virker som en utrolig spennende bok når man leser bakpå. Men etter å ha lest den blir man ganske skuffet. Fortellingen er for kort til å være en krimbok/spenningsbok. Det burde gått lengre tid før den absolutte spenningstoppen kom. Løsningen på gåten Line og Eric blir stilt ovenfor kommer også for fort. Det kunne blitt gjort mer ut av det. Forfatteren kunne dratt tiden ut litt, kommet med flere problemer eller andre ting som gjorde at fortellingen strakte seg ut litt mer.

Du kommer ganske rett inn i problemet når du begynner å lese. Du blir på en måte kastet inn i en krimsak uten helt å vite hvorfor. Karakterene i boka trodde også at de kom borti noe helt ufarlig, men plutselig blir de dratt inn i alt sammen. Det var ganske overraskende å finne ut akkurat hva mientologene drev med i det mystiske huset. Selv om boka ikke var spesielt spennende, var den ganske mystisk. Og den holdt på det litt mystiske gjennom hele fortellingen.

Selv om boka ikke var som forventet hadde den noen positive sider også. Jeg anbefaler denne til de som liker litt lettlete, greit spennende bøker med noe av det lille ekstra.

*

Åndejegerne: Siste skoledag av Magne Hovden

Terningkast: 3

De tre åndejegerne Gynther, Eirik og Lizzie får et nytt oppdrag. Denne gangen må de reise til Hull i England. En ukjent ånd lusker omkring på skolen der og lager ugagn. Åndejegerne skaffer seg falske identiteter og setter av sted til skolebenken. Ånden de ser etter er ukjent, og de har aldri vært borti en slik type ånd før. Lizzie er den første som finner ut en del av gåten, men hvem er ånden? Og viktigst av alt: Hvor holder den til? Tiden er knapp og åndejegerne må stå sammen hvis de vil fange ånden før tiden er ute.

Dette er den tredje boka i serien om Åndejegerne. Det var lett å forstå handlingen selv om boka var i en serie. Fortellingen er ganske kort men jeg synes forfatteren får fortalt mye på så få sider. Til tross for det merket jeg kun et par ganger at handlingen gikk litt for fort frem. Fortellingen var ganske original, jeg har aldri vært borti såkalte åndejegere før. Men selv om historien var original var det mye inni den som ikke var det. Jeg fikk en sterk følelse av å ha lest boka før, men det var på grunn av innholdet. Måten det var skrevet på var så «mainstream» og mye brukt.

Til å være en spenningsbok var denne litt på kanten til kjedelig. Jeg fikk ikke alle de grøssene og spenningspunktene jeg hadde håpet på. Hvis forfatteren hadde gjort mer ut av dem, overdrevet litt mer eller gjort det mer gripende ville boka ha scoret høyere. Den er helt grei sånn som den er nå. Flere steder er det lagt inn morsomme kommentarer, beskrivelser og overraskelser men de funket rett og slett ikke. Forfatteren prøver for hardt å få det morsomt, men får det dessverre ikke til. Vitsene og kommentarene er oppbrukte og blir dermed ikke så humoristiske som man skulle trodd.

Dette var en helt grei bok med litt spenning og action som ga meg en grei leseopplevelse.

*

Soledad av Tor Arve Røsland

Terningkast: 3

Soledad er på ferie med faren sin. De drar ut til en liten øy for at han skal få male. Men turen blir ikke helt som planlagt. Soledad våkner en morgen av et høyt smell. Hun oppdager med en gang at det er

noe som ikke stemmer. Faren hennes er borte, og det er ikke noe spor etter de andre folkene på øya heller. Internettet er nede og strømmen blir etter hvert borte. Etter å ha vært alene ute på øya lenge ror Soledad inn til land. Der møter hun enda større problemer. Hun kan ikke stole på noen. De prøver alle å finne ut av hva som har skjedd. Hvor har alle blitt av? Og hvorfor skjer dette?

Gjennom hele boka teller kapitlene hvor mange dager som har gått. Etter at Soledad har vært alene i fem dager hopper plutselig fortellingen til dag 100. Jeg føler det kunne ha blitt gjort mye mer i mellomtiden. Forfatteren burde brukt de dagene på å få noe til å skje og ikke fortet seg til da han hadde planlagt at noe skulle hende. Når det spennende endelig kom fulgte samme tema gjennom hele fortellingen. Hvor enn Soledad kom måtte hun rømme derfra. Dette gjentar seg flere ganger gjennom hele boka.

Handlingen i boka er ganske «oppbrukt». Jeg har lest utallige bøker hvor folk på mystisk vis forsvinner også enten dukker opp igjen eller blir funnet. Det burde vært noe mer originalt over fortellingen. Boka slutter med en litt sjokkerende cliff-hanger og jeg antar det kommer en oppfølger. Selv om boka ikke var helt etter min smak vil jeg veldig gjerne lese den neste også. Kanskje forfatteren overrasker?

Oppsummert var dette en helt grei bok. Med noen spennende scener og en del humor.

*

Skygge av Lisette Askøy
Terningkast: 4

Layla har rotet seg borti et mareritt. Hver dag blir hun tvunget og presset til å ligge med voksne menn. Hun og venninnen Erja er i samme knipa og de må prøve å komme seg ut av den. Men hvordan? Gaute er han som står bak alt sammen. Layla hater han for å ha lurte henne inn i jobben. Men de kan ikke slutte. Gaute truer dem og presser dem til å fortsette. De kan aldri bli fri. Men Erja kommer på en plan. Den er farlig og full av risiko. Men for å bli fri, vil jentene gjøre nesten hva som helst. Problemet er bare at planen er å drepe Gaute. Hvordan skal de klare å gjennomføre det?

Når jeg leste bakpå denne boka kunne jeg ikke helt se for meg hva den skulle handle om. Men jeg skjønnte fort problemet når jeg begynte. Jeg syntes det var bra at det som sto bakpå ikke avslørte så mye. Det ga boka noe litt mystisk over seg. Når man begynner å lese kommer man kjapt inn i problemet til jentene, og etter det går fortellingen litt fort fram. Allikevel følte jeg det var ganske naturlig. Hvis den hadde gått tregere ville historien blitt kjedelig. Boka var full av spenningsscener og det skjedde noe hele tiden. Men jeg syntes ikke forfatteren utnyttet disse scenene godt nok. Jeg hadde forventet meg en litt mer nervepirrende følelse og mer grøssing.

Boka hadde et bra plott og handling, men det ble litt livløst av og til. Hvis forfatteren hadde brukt hendelsene litt mer og gjort det mer gripende ville handlingen ha vært enda bedre. Da hadde jeg fått mer følelsen av og ikke kunne legge den fra meg. Forfatteren klarte ikke helt å få frem spenningen.

Noe som gjorde fortellingen bra var at man fikk virkelig følelsen av hvor langt nede Layla var. Hvor trist og fortvilet hun følte seg. Man fikk virkelig kjenne på hvordan livet kan være på sitt vanskeligste. Jeg anbefaler denne boka for deg som liker å lese, eller deg som vil ha noe lettlest. Den er lett å forstå og handlingen er greit spennende.

*

Cafe Vespa av Martina Gaux
Terningkast: 5

Jens Holger, JeHo, lever ikke livet, han overlever det. Han drømmer om fremtiden og må bare overleve nåtiden slik at han kan nå fremtiden. Men en dag forandrer det seg. På avisruten sin finner han ei død jente. Det viser seg å være Heather, jenta han har vært forelsket i lenge. Men hvorfor er hun død? Hvorfor overlevde ikke Heather? Med hjelp av Marlin, Heathers underlige venninne, og JeHo's eneste venn prøver de å finne ut av hva som har skjedd. Og hvorfor hun ikke overlevde. Men det viser seg å være vanskeligere enn planlagt. Ikke alle er de de utgir seg for å være, og kan JeHo stole på vennene sine?

Da jeg bestemte meg for å lese denne boka kunne jeg kjenne spenningen med en gang. Den var spennende fra start til slutt og var ikke kjedelig et eneste minutt. Jeg ble ganske overrasket da jeg innså at dette var en krimbok. Man kunne ikke skjønne det på tittelen. Men man skjønnte det nesten med en gang en begynte å lese. Boka starter ganske rett på sak, men det er lett å få med seg hva som skjer.

Det eneste negative ved denne boka var slutten. Jeg synes at den var litt for brå. Saken fikk ingen ordentlig avslutning. Plutselig så var den løst. Det burde vært en oppsummering av saken helt i slutten. Der de nevnte hvem som ble drept, hvem som drepte henne og motivet for drapet. Forfatteren har bommet litt når det kom til slutten. Boka fløt så bra men plutselig virket det som om forfatteren måtte forte seg og bli ferdig med den.

Jeg anbefaler denne boka sterkt. Den ga meg en god leseopplevelse og jeg likte den godt. Dette kan være en god kandidat til Uprisen.

*

Pappa er et postkort av Ida Løkås
Terningkast: 5

Hvert år mottar Una et postkort på bursdagen sin. På kortet står det alltid det samme; «Gratulerer med dagen. Hilsen Pappa.» Men dette året er postkassen tom på bursdagen hennes. Una har aldri møtt faren sin, hun har heller aldri tenkt så mye på han før Leo dukker opp. Han skal begynne på filmskole til høsten og skal lage en dokumentar om fraværende foreldre. Når han begynner å stille spørsmål ved Unas' far gjør Una det samme. Hvem er han? Og hvorfor har ikke moren hennes fortalt om han før? Una kommer nærmere og nærmere sannheten, men når hun får vite det er svaret mer sjokkerende enn hun hadde forventet.

«Pappa er et postkort» er Ida Løkås' andre roman. Jeg gledet meg veldig til å lese denne boka. Den virket både, spennende, morsom og litt mystisk. Jeg ble ikke skuffet etter å ha lest den. Boka starter ganske rett på sak. Una oppdager at postkortet ikke har kommet og begynner med en gang å lure. Leo, som hun møtte på bursdagsfesten sin, begynner å stille spørsmål og Una kan ikke besvare noen av dem. Så samarbeider de om å finne han. Handlingen går litt fort frem, men jeg syntes ikke det var noe negativt. Grunnen til at denne boka fikk terningkast 5 og ikke 6 var fordi jeg syntes den manglet noe. Selv om det var en ganske bra bok «fanget» den meg ikke på samme måte som en 6-er bok ville ha gjort.

Jeg likte denne boka veldig godt, den hadde en del humor, spenningsmomenter og en bra handling. I tillegg var det flere overraskende momenter i slutten av boka som var utrolig bra. Jeg kunne ikke la være å bli overrasket og begynne å le litt. Jeg gleder meg til å lese flere av Løkås' bøker og anbefaler denne boka sterkt.

*

Kampen om Kervad av Asbjørn Rydland

Terningkast: 3

Alt begynner da Rambukken Kompani infiltrerer og truer landsbyen Kervad. Hvis Kervad ikke vil legge seg under deres styre vil de gå til angrep på dem. Kervad nekter. Men det er noe mer fienden vil. Dragegutten Koll prøver å finne ut av dette. Rambukken er blitt en stor og mektig fiende, men hvem ledes de av? Med Nordavinden og en drage som hjelp må Koll møte motstanderne. Og da han endelig klarer å finne den ordentlige fienden, er det nesten for sent. Kampen mot Rambukken truer og med mindre Kervad kan skaffe en allianse er de sjanseløse. Må Kervad overgi seg, eller vil de bli reddet?

Da jeg først begynte å lese denne boka var jeg veldig skeptisk. Siden dette var en bok midt i en serie var jeg bl.a. usikker på om forfatteren hadde begynt på en ny historie eller fortsatt på en. Først en stund ut i boka fant jeg ut at dette var fortsettelsen på en tidligere fortelling. Jeg syntes det var flere ting som kom for dårlig frem. For eksempel skjønnte jeg ikke hvilket tidsrom denne fortellingen omhandlet. Flere ganger vaklet jeg mellom to forskjellige tidsrom. Det var enkelte ord som ikke helt passet inn i den ene tidsalderen og motsatt.

Fra før har ikke jeg lest noen av de andre bøkene i denne serien. Så jeg syntes det var litt vanskelig å få med meg hva som egentlig skjedde. Forfatteren burde ha hatt litt mer i bakhodet at folk kan lese bøkene i en annen rekkefølge enn det som er den riktige. Opplysninger som hadde vært greit å vite i forkant burde blitt repetert. Flere ganger ble jeg veldig forvirret og gikk glipp av mye som skjedde. Mot slutten av boka ble det bedre. Og boka hadde en bra slutt med en spennende cliff-hanger.

«Kampen om Kervad» var en greit spennende bok, når jeg faktisk fikk med meg hva som skjedde. Flere steder var det morsomme kommentarer, ironiske setninger og noen vitser. Andre steder var det ikke like bra. Oppsummert var det en helt grei bok, tror det kommer an på hva slags type bøker folk liker å lese. Den var greit spennende, morsom og jeg lurte på hva forfatteren finner på i oppfølgeren.

*

Tobi Takina: Nidingøye av Robert Botn

Terningkast: 4

Med ei mor som er død, en far som nesten aldri er hjemme og ei tante som er syk, er ikke livet til Tobi det mest perfekte. Han blir mobbet på skolen, og skulker ofte. Men en dag forandrer alt seg. En mann forteller Tobi at han har nidingøye. Uten helt å vite hva det egentlig er, blir Tobi dratt inn i en magisk verden hvor livet hans er i fare. Og grunnen er nettopp fordi han har nidingøye. Det er mange som er ute etter å utnytte den spesielle evnen hans, og Tobi kan ikke stole på noen. Men for å klare å bekjempe de onde brødrene Gerwin og Rigerian, må han klare å stole på noen slik at han kan få hjelp.

«Nidingøye» er den første boka i Tobi Takina serien. Den er skrevet av Robert Botn og er hans debutroman. Jeg var veldig spent på hvordan denne boka var. Både handling og hvordan den var å lese. I starten får man et kjapt overblikk over hvordan livet til Tobi er. Videre synes jeg handlingen går litt for fort frem. Man får ikke ordentlig med seg hva som egentlig skjer før litt etterpå. Men det var uansett en greit spennende bok. Dessverre trodde jeg ikke helt på denne fantasiverdenen. Jeg klarte ikke helt å se det for meg. Selv om jeg er veldig glad i å lese fantasy klarte ikke forfatteren å overbevise meg om at dette var en verden som virkelig «finnes». Både disse skapningene og de forskjellige dimensjonene som var med i boka er noe jeg ikke klarte å tro helt på.

Selv om boka ikke var helt som jeg hadde ventet, gleder jeg meg til neste bok. Jeg lurte på hva forfatteren har funnet på i oppfølgeren, det kan bli spennende å lese. Så hvis man ser etter en greit spennende, ganske lettlest bok med ikke så alt for mange sider, er dette en bok å anbefale.

*

Landet under isen: Dødeboka av Lars Mæhle

Terningkast: 6

Det har vært rolig i Smalvik over ett år nå. Men det skulle jo ikke være evig. Alle innbyggerne våkner en morgen kun for å finne dørene sine dynket i blod. Leo Rubin får også en spesiell beskjed. Han må velge mellom livet til vennene sine eller sitt eget. Han drar igjen ut på en reise til landet under isen med både fiender og venner. Men er alle de de gir seg ut for å være? Kan Leo stole på dem han kjenner? Og hva er det egentlig disse kappekattene vil med han? Hva vil de?

«Dødeboka» er oppfølgeren til boka «Landet under isen». Bøkene er skrevet av Lars Mæhle. Når man leser oppfølgere forventer man ofte at den andre boka ikke er like bra som den første. Jeg var veldig spent om det var slik med denne. Men jeg syntes boka var utrolig bra og ikke minst veldig spennende. Helt ifra starten skjønner du at på et bestemt tidspunkt kommer det til å skje noe. I alle kapitlene telles det ned til vintersolverv. Det er da alt avgjøres. Men det er ikke bare i slutten av boka det skjer noe. Ofte slutter kapitlene med «cliffhangers» som gjør det umulig å legge boka fra seg. Selv om mitt hovedmål er bokmål og boka var skrevet på nynorsk, var den så fremragende skrevet at jeg ikke merket at jeg leste den på sidemålet mitt. I mine øyne har forfatteren lyktes i å skrive en oppfølger. Boka ga meg frysninger flere ganger og den var umulig å legge fra seg. Man kunne også lære litt av denne boka. Det handlet en del om fortiden, med urfolk og forskjellige gamle stammer. Flere av de stammene som blir nevnt finnes også i virkeligheten. Oppsummert er dette en bok som ga meg en god leseopplevelse. Anbefales sterkt.